

lige Regler til oftnævnte Personer, og dette foreslaas derfor i Lovforslagets § 1. Med Hensyn til Flyttegodtgørelse maa man ligeledes finde det billigt, at Tjenestemandsløvens Regler bringes til Anvendelse paa de paagældende, uagtet de ikke forud for Antagelsen til Tjenesten var danske Tjenestemænd; men det kan endvidere under Hensyn til, at Forholdene i det enkelte Tilfælde vil kunne stille sig ret forskelligt, saaledes at de i Tjenestemandsløvens § 1290 givne Regler mulig ikke altid vilde være tilstrækkelige, anbefales, at der tilvejebringes Hjemmel til, at der kan ydes fuldstændig Erstatning for alle Flytteudgifter i Tilfælde, hvor Forholdene efter vedkommende Ministers Skøn taler derfor, jfr. herved Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920 § 5, Punkt 3. Som Betingelse for Opnaelse af samtlige de her omhandlede Ydelser mener man dog at maatte kræve, at vedkommende ved Lovens Ikrafttræden fremdeles er i Stillingen og er forblevet i denne i mere end 3 Maaneder.

Efter Paragraffens Ordlyd kommer dens Bestemmelser ogsaa til Anvendelse paa de hidtilværende Præster i den evangelisk-lutherske Landskirke, som er overgaaet i dansk Tjeneste, men da langt den største Del af disse Præster fortsatte deres Virksomhed i de Embeder, som de havde beklædt i Landskirkens Tjeneste, vil der kun for en enkelt Præsts Vedkommende blive Spørgsmaal om Godtgørelse herefter, idet hans Overgang i den danske Folkekirkes Tjeneste dels forarsagede ham Flytteudgifter, dels Udgifter til dobbelt Husholdning, da der ikke fandtes Embedsbolig til det Embede, i hvilket han konstitueredes, og det ikke har været muligt at fremskaffe en lejet Bolig i hvilken han kunde modtage sin Familie.

Til § 2.

Den i Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920, § 6, næstsidste Stykke givne Bestemmelse, hvorefter der, hvor Forholdene efter vedkommende Ministers Skøn særlig taler derfor, kan tilstaa visse af de i Loven omhandlede Personer et personligt Tillæg, giver ikke Hjemmel til at tilstaa saadanne Tillæg til nogen hel Klasse af Tjenestemænd, men kun til at tilstaa enkelte af Tjenestemandene Tillæg af denne Art. Dette fremgaar dels af Lovens Ord og Motiver, dels ligger det i selve Begrebet „personligt Tillæg“, hvorved maa forstås et Tillæg, der gives, hvor en enkelt Tjenestemand særlige Forhold taler for, at han stilles bedre, end Lovgivningen i Al-

mindelighed hjemler for Tjenestemænd af hans Klasse i vedkommende Situation. For Folkeskolens Tjenestemænd er Bestemmelsen overhovedet ikke gældende; ej heller er nogen af disse Tjenestemænd — naar undtages Overlærere — opført blandt dem; der i Henhold til § 6, 1ste Stykke, har faaet Bestillingstillæg, og da disse Tjenestemænd i Modsætning til Statstjenestemandene — bortset fra Tilfælde, hvor der har foreligget særlige Omstændigheder — har faaet fast Ansættelse straks ved Tiltrædelsen af deres Stillinger i de sønderjydske Landsdele, har de ikke heller kunnet nyde godt af Lovens Bestemmelser om Ydelse af Dagpenge, selv om de har været forflyttede fra en tidligere Tjenestestilling eller iøvrigt som Følge af Stillingens Overtagelse har maattet skifte Opholdssted. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, at de ikke kan have noget tilsvarende Krav paa saadanne Ydelser som de Personer, der ikke har opnaaet fast Ansættelse, da Ydelserne i første Række er begrundede i, at de paagældende maa antages at være henvist til at føre dobbelt Husholdning, saa længe det ikke er endelig fastslaaet, at de vil opnaa Ansættelse i de Stillinger, i hvilke de fungerer.

En tilsvarende Stilling som Folkeskolens Tjenestemænd i Henseende til ikke at have Adgang til at oppebære Dagpenge indtager foruden de i Lovforslagets § 1 nævnte Personer ogsaa saadanne tidligere tyske (preussiske) Embedsmænd og andre i de sønderjydske Landsdele hjemmehørende, som er overgaaede i dansk Stats-tjeneste, men ikke som Følge af Overtagelse af vedkommende Tjenestemandstilling har maattet skifte Opholdssted.

Det maa imidlertid erkendes, at der i den siden de sønderjydske Landsdeles Indlemmelse i Kongeriget forløbne Tid ogsaa for Personer, som beklæder Tjenestemandstillinger i Landsdelene, men ikke opfylder Betingelserne for Opnaelse af de i § 5 eller § 6 i Loven af 28. Juni 1920 eller i Forslagets § 1 nævnte Ydelser, enten fordi de har faaet fast Ansættelse i Stillingerne, eller fordi de ikke har maattet skifte Opholdssted, har vist sig saa store Vanskeligheder i forskellig Retning, begrundede i de hidtidige ekstraordinære Forhold, at Billighed taler for, at der ydes dem nogen Støtte om end ikke af et saadant Omfang som til de Personer, der har været henvist til at føre dobbelt Husholdning. I Lovforslagets § 2 er der derfor optaget Bestemmelse om at yde de paagældende et Beløb een Gang for alle.